

תמיר עם ירון
תתי הוא יודח?

(המשך מעמוד 15)

פרצה והסתיימה. בגין וחבריו נאלצו למתן את התבטאויותיהם, ביגלל היותם חברים בממשלת הליכוד-הלאומי. תמיר החליט להיות האופוזיציונר הימני מיספר אחד של הכנסת. לדעת תמיר, הסוס הנכון באותה עת היה סוס של קיצוניות, של ארץ-ישראל-השלמה ומה שניראה או הקו הלאומי הגא. תמיר התחיל תוקף את מנחם בגין כמנהיג רכרוכי ופשוטן, ודרוש לספח לאלתר למדינה את כל השטחים שנכבשו על-ידי צה"ל במלחמה. במיסגרת הדימוי החדש שלו, המציא תמיר את הסיסמה, שכיום אסור להזכירה לו: "שטח משוחרר לא יוחזר!"

ערב הבחירות של 1969 איי אפשר היה שלא להבחין בהתנהגותו של תמיר, כאילו הניצחון בבחירות מונח כבר בכיסו. אך במוצאי יום הבחירות, כאשר תמיר ישב באולפן הטלוויזיה ושמע מהסטטיסטיקאי חנוך סמית כי המרכז החופשי לא יעבור, כנראה, את אחוז-ההסכמה, היה כאיש שחרב עליו עולמו. מאוחר יותר התברר כי תמיר אכן עבר את אחוז-ההסכמה, הבעזרת עודף קולות של כמה עשרות בודדות גבר על עידף-הקולות של ר"ק. הצלחה להכניס גם את מיספר שניים שלו ברשימה, אליעזר שוסטק. ערב הבחירות עצר שרות-הביטחון כ-200 פעילים של ר"ק. איי אפשר היה או שלא להמציא את הבדיחה שהיה זה דווקא שרות-הביטחון שהכניס את שוסטק ל-כנסת. בפעם היחידה בחייו שבה הפיע ברשימה עצמאית בראשותו, וזה תמיר בפחות קלות מאשר תנועת העולם הזה ומק"י של שמואל מיקוניס.

אחרי בחירות 1969 התגבשה בליבו של

תמיר החלטה: לעולם שלא להתייצב עוד בבחירות לכנסת לבדו. כמה חדשים לפני הבחירות של 1973 נעזר תמיר. הוא התחיל את ההתחדשות

הפוליטית שלו בניפוח פרשה קטנה של אוטוקרט. לממדים של שערורייה ציבורית כבירה ולהציג עצמו, כמו בתקופת מישפטי עמוס בן-גוריון וקסטנר, כלוחם בשחיתות. בעזרת יחסי-ציבור רעשיניים, שאורגנו עבורו על-ידי הניכר ונושא-כלי באותם הימים, אהוד אולמרט, הצליח תמיר להסי-עיר את הארץ בפרשת אוטוקרט ומנהלה יצחק שובינסקי. כאשר זוכה שובינסקי - אחרי הבחירות - מכל אשמה, כבר אכל תמיר את פירות הפירסומה.

פרק ו':

ליכוד,

פעם שלישית

ב סיון נוסף של תמיר להתלבש על אחד מגילויי העולם הזה. פרשת נתיב-רנפט, שהיתה חמורה בהרבה מפרשת שובינסקי, נכשל. אולם תמיר למד כי איי אפשר לסמוך תמיד על תמימותו של הבוחר, וכי יחסי ציבור אינם ערובה להצלחה בבחירות. ה-טרמפיסט הניצחי חיפש שוב טרמפ. באותה תקופה פתח אריק שרון ביוזמה להקמת הליכוד. שרון, שהיה גם או שרון בפוליטיקה, קיבל ברועות פתוחות את התיירות החדשה, שהציע לו האינטריינט הוותיק והמונסה שמואל תמיר. שרון הצליח ביחמתו, אך בדגע האחרון ממש, ערב חתימת הסכם הליכוד, ניסה תמיר, בייצרה-הרס המוכר שלו, לטרפד את יוזמת שרון ושבד תמך קודם-לכן. לגבי תמיר היה זה מאוחר מדי. הליכוד קם, תמיר מצא עצמו בפנים, ואריק שרון הצטרף למחנה שונאיו-בנפש של תמיר. שוב מצא תמיר את עצמו תחת מרותו של בגין, מנהיג הליכוד. אך בגין, שעשה

נכנס לכנסת - אלא שהפרשה הפכה גם אותו שונא מושבע של תמיר.

פרק ז':

המרכז החופשי,

פעם שנייה

שנתיים אחרי הבחירות לכנסת, אירע הקרע הגדול בתוך המרכז החופשי הקטן. רבים תמחו עוד קודם-לכן כיצד מצליח אליעזר שוסטק, המקובל גם על יריביו, כאיש הגון, להמשיך להצדיק את כל מעשי שיות תמיר.

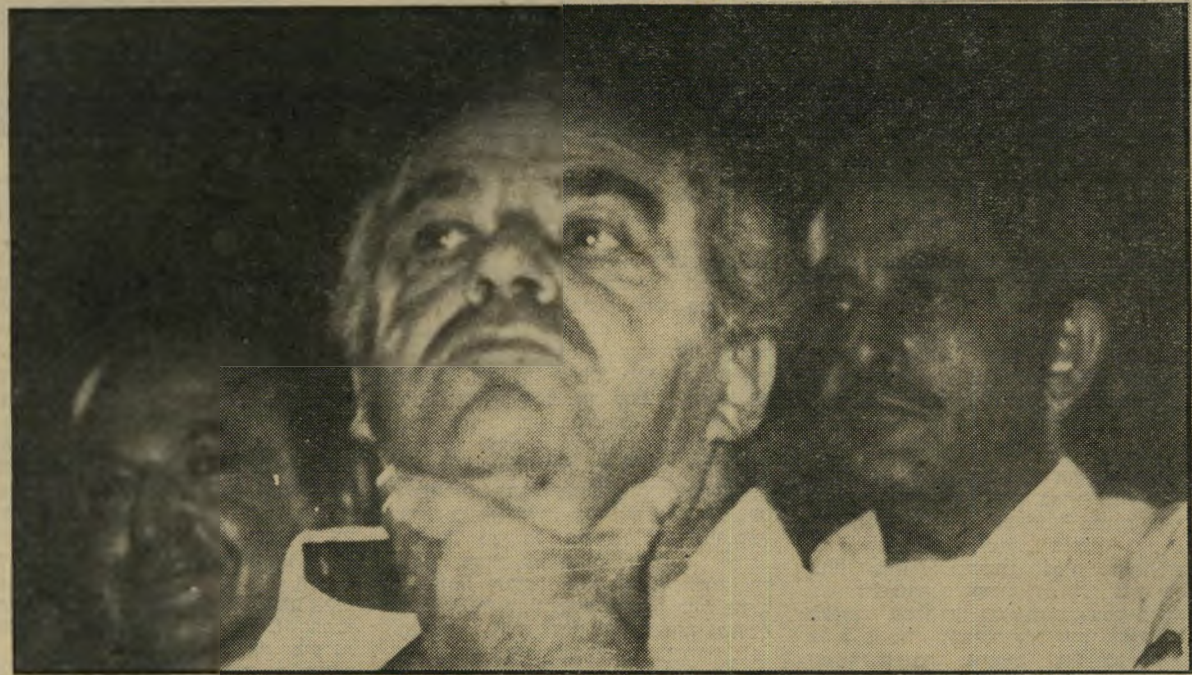
הרמזים הראשונים לקרע בין שוסטק לתמיר באו ממיזגון הכנסת. השניים החלו יושבים ליד שולחנות נפרדים, כשתמיר אינו חדל ללעוג לשוסטק ולהשמיץ אותו, אם כי שוסטק שמר באותה עת על שתי קה. אולמרט, שלא שכח לתמיר את בגי-דתו בו ערב הבחירות, שפך שמן על המדורה, והפיצוץ היה בלתי-ימנע. המרכז החופשי התפגל לשני חלקים שווים: המרכז החופשי החדש שבליכוד, עם תמיר ונוף, ו-המרכז העצמאי, שגור-תר אף הוא בליכוד, עם שוסטק ואולמרט.

פרק ח':

המרכז החופשי,

פעם שלישית

אולם תמיר סבל בליכוד, שוסטק, שהצטרף בינתיים ללע"ם, היה מקור בל על אישי הליכוד יותר מאשר תמיר. בגין גילה לו חיבה מכוונת, כדי לעקוץ את תמיר, למרות הקרע בין שוסטק לבגין

תמיר באסיפת התנועה הדמוקרטית (משמאל: השר בן) מי יחזיק את מי?

ב-1949. אנשי חרות אינם יכולים לשכוח לתמיר עד היום את בגידותיו בהם, וגם כאשר בגין, מתוך מניעים טאקטיים, מוכן לעיתים לחייך אליו, למרות שינאתו העזה לאיש. מחרימים אותו ותיקי חרות. אצל הליברלים תמיר מוקצה מחמת מיאוס. תמיר היה חייב לעזוב את הליכוד. יותר מדי עלבונות ובזיונות ספג שם, והיה לו ברור כי ערב הבחירות, לפני מינויו ברשימה לכנסת, ייערך חשבון שיפגע בו יותר מכל. או הוקם המרכז החופשי ג, המרכז החופשי שאינו בליכוד.

פרק ט':

חיפוש מיפלגה

תמיר ידע שאסור לו ללכת לבדו בבחירות. בעוד שנכנס לליכוד כנץ קיצוני, הוא פרש ממנו עתה כיונה מתונה, ראציונלית ופשרנית, בהתאם לאופנה ש-אחרי מילחמת יום-הכיפורים. תחילה ערך תמיר גישושים אצל הלי-ברלים העצמאיים, אולם הכרותו של מי-שעמד בראש ה"ל"ע, משה קול: "האיש (המשך בעמוד 46)

עתה את שגיאתו השלישית לגבי תמיר, בכך שהסכים לצירופו לליכוד, החלו ל-הגיע שמועות על החתירה הבלתי-רפוסקת של תמיר נגדו. על תמיר גם היה להחליט מי מבין שני הצעירים ששירתו אותו ב-נאמנות יוכה במקום השלישי, שהוקצה למרכז החופשי ברשימת הליכוד. מקום זה לבדו, נחשב אז לריאלי, בעוד שהמקום הרביעי נחשב אז כבלתי-ריאלי. שני ה-מועמדים היו אהוד אולמרט ועקיבא נוף. הבחירה היתה קשה: שניהם שירתו את תמיר בנאמנות ללא-גבול והיו מסורים לו בלב ובנפש, אם כי אולמרט היה מקורב יותר לתמיר. לבסוף בחר תמיר בנוף, צעיר מזוקן שהתפרסם כומר במועדונים ירושלמיים. ומי שמדי פעם כתב גם שירים. בבחירתו בנוף הוכיח תמיר שוב כי אין הוא נאמן לאיש, אולם הבחירה היתה נכונה מבחינתו. אביו של אולמרט ידוע כאחד מנאמני שוסטק, ולמרות שבאותה העת היה תמיר שרוי בירח-דבש עם שוסטק, הוא כבר תיכנן את תבואת-תמיר גם ידע כי נוף רכרוכי מאולמרט, וכי יהי פוץ לצילו, ללא כל סיכוי שיתמרד. אולם הבחירות הפתיעו, הליכוד קיבל יותר קלות מכפי שציפה, וגם אולמרט

תמיר עם רם רון ובנימין הרוי
לאן הוא יילך?